

Évközi 12. Vasárnap B

Ezután tehát nem ismerünk senkit emberi szempontból. A régi megszűnt, valami új valósult meg. (2 Kor 5,16.17)

Olvasmány

Jób 38,1.8-11

Jób panaszára az Úr felelt a viharból, és így szólt: "Ki zárta el kettős kapuval a tengert, amikor előtört a mélység öléből, amikor ruha gyanánt megalkottam neki a felhőket, és ködből pólyát adtam neki, amikor határvonalat szabtam számára, és gátat építettem, kettős kapuval?

Azt mondtam neki: 'Eddig jöjj és ne tovább! Itt törjön meg hullámaid gőgje!'"

Szentlecke

2 Korintusiakhoz 5,14-17

Testvéreim! Krisztus szeretete sürget minket, hiszen arra a meggyőződésre jutottunk, hogy ha egy meghalt mindenkiért, akkor mindenki meghalt. És ő azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, ne maguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt. Ezután tehát nem ismerünk senkit emberi szempontból. Ha Krisztust azelőtt emberi módon ismertük is, most már nem úgy ismerjük. Mindenki, aki Krisztusban van, új teremtmény.

Evangélium

Márk 4,35-41

Egy napon Jézus, amikor este lett, így szólt tanítványaihoz: "Keljünk át a túlsó partra." Erre azok elbocsátották a tömeget, és Jézust magukkal vitték úgy, ahogy ott voltak a bárkában.

Más csónakok is voltak velük. Nagy szélvihar tárnadt, a hullámok a bárkába csaptak, úgyhogy az már-már megtelt. Ő a bárka végében egy vánkoson aludt. Felkeltették és megkérdezték: "Mester, nem törődsz azzal, hogy elveszünk?" Erre fölkel, ráparancsolt a szélre, és ezt

mondta a tengernek: "Hallgass el, nyugodj meg!" A szél elállt és nagy csendesség lett.

Ekkor hozzájuk fordult: "Miért féltetek? Még mindig nincs bennetek hit?" Nagy félelem fogta el ugyanis őket. Egymást kérdezték: "Ki lehet ez, hogy még a szél és a tenger is engedelmeskedik neki?"

Elmélkedés

"Ha ez így megy tovább, akkor az fenyeget minket, hogy..." Olyan mondat, amelyet gyakran hallunk beszélgetésekben, valószínűleg olykor mi is használunk. Ha valaki/valami fenyeget, akkor félelmet ébreszt bennem. Manapság veszélyeztetebbek vagyunk, mint valaha is: külsőleg és belsőleg: a teremtés veszélybe sodrása az ember által, a rettenetes mennyiségű fegyver fenyegetése, durva és finom erőszak nagyban és kicsiben, az emberi együttélésben és a lélek legmélyebb rétegeiben, ehhez jönnek még a betegségek, munkahelyi bizonytalanság, ismeretlen jövő okozta fenyegetettség. "Az élet közepette a halál foglyai vagyunk", így foglalja össze röviden és tömören ezt a sokrétű tapasztalatot egy XI. századi himnusz.

Mit tegyünk hát ezzel a fenyegetettséggel szemben? Hogyan viselkedjünk? Ki segít rajtunk?

Egyetlen alapvető tapasztalat viselkedésünk alapja életünk viharában, ha hullámok fenyegetnek elnyeléssel: Isten szeret, személyesen meghívott és egyedülállóan. Es bármilyen tévedés vagy zavarodottság befolyásolja is életemet – Isten tévedés nélkül hűséges. Saját mélységeim, veszélyek, bénító rezignáció gyakran megtévesztenek, mintha Jézus aludna, vagy nyugodtan nézné, ahogy elnyelnek a hullámok.

Ha azonban kész vagyok megnyílni, hogy megtapasztaljam: Isten szeretete hordoz engem, és semmi, de valóban semmi sem választhat el Isten szeretetétől, még saját akaratom sem, akkor minden fenyegetés elveszíti halálos tüskéit, még akkor is, ha még nem sikerül legyőznünk minden félelmet.

Jó, ha újra és újra halljuk a viharos tóról szóló evangéliumot – életprogramunk az a tapasztalat, hogy Jézus még a viharban is mindig velünk van és nyugodtan felrázhatjuk és fel is kell ráznunk. Életünk minden félelmet keltő helyzete nemcsak fenyegetés, hanem lehetőség is arra, hogy Isten egyre inkább megajándékozzon szeretetével és gondoskodásával.

Uram, te azt mondtad:

Míg a világban vagytok, féltetek. Te nem az erős embereket akard, kik nem ismerik a félelmet. Magad mondtad egyszer: félek. De mégis elindultál azon az úton, amelytől féltél. Magadat és minden félelmedet annak kezébe helyezted, Aki vezetett téged. Segíts hát, hogy ne védekezzem a félelemmel szemben, hanem belebocsátkozzam és a félelemmel együtt átadjam magam Neked. Te adj nekem békét. Akkor lesz elég erőm az utamra, higgadság minden nyugtalanság közepette, szilárd alap a lábaim alatt és cél, a Te célod a szemem előtt. (Jörg Zink)